

CONTEXT

DE L'ART D'ESQUINÇAR-SE LES VESTIDURES El P.P. clama contra l'apropament de presos d'ETA

Són tretze, com els apòstols més un. La majoria d'edat provecta o els seus descendents. Fa anys que respiren els aires castellans, aires sans, secs, aromàtics. Estan de conya allà però a les famílies se'ls feia una mica feixuc tanta Renfe.

“Sánchez entrega la dignidad de los españoles” diu el P.P. tot pàtria i camuflatge. Per una vegada, Sánchez ha estat de mà ràpida i ha recordat als esfereïts dretans que ells, quan manaven, van apropar al País Basc, vuit-cents tres presos d'Eta.

Se suposa que el P.P. replicarà recordant que ells van mantenir la dignitat espanyola a base de no tocar a Txapote i Parot dels seus exilis enreixats. I?

La sensibilitat pepera, apart de falsa, comença a resultar avorrida. Un grup capaç de flirtejar amb VOX hauria de callar quan es parla de sensibilitat. Hi ha massa distància entre la moral que el P.P. reclama i la que utilitza. Massa descarnament.

El partir del senyor Feijóo donaria el pit a tots els etarres a canvi de tenir poder, més poder, tot el poder.

Després els tronarien a tancar lluny de casa, però això seria després. Mantenir l'estrès polític amb exclamacions barates, utilitzar el passat per mantenir-se forts en el present, no és precisament una línia massa honorable.

ETA s'ha acabat. Víctimes d'un i altre costat intenten reflexionar junts, atiar a hores d'ara el que va ser, resulta immoral. I que es vagin estripant les vestidures. Ells rai, tenen fons d'armari, però no la dignitat que reclamen.

